

De HEER is mijn gastheer **(Psalm 23:5)**

*Liturgie zondagmorgen 8 september 2013
te Hardinxveld-Giessendam:*

Belijdenis van afhankelijkheid
Vredegroet van God (1 Tim.1)
Psalm 32:3,5 (vs 3 schoollied gr 5-8)
Lezing van Gods wet
Gezang 156
Gebed
Lezen: Psalm 23
Gezang 174:3 (wijs Ps 119)
Tekst: Psalm 23:5
Verkondiging
Lied 14:1,3,4
Avondmaalsformulier IV
Gezongen belijdenis (versie Van Koolsbergen)
Opwekking
'Aan Uw tafel' (Sela)
Uitdelen brood
Gezang 90:1
Uitdelen bekers
Gezang 90:2
Dankzegging
Dankgebed en voorbeden
Inzameling van de gaven
Psalm 36:2
Zegen van God

We starten dit weekend weer met een nieuw seizoen.

De vakanties zijn voorbij,

het zomerweer hield het nog een week langer vol – maar is nu ook over.

Tijd om weer aan de slag te gaan, ook in de kerk.

En vóór je het weet zit je dan weer in de maalstroom
van allerlei verwachtingen en verplichtingen.

Agenda's raken binnen de kortste keren vol.

Tenminste voor diegenen die overal in zitten, en overal aan meedoen.

Anderen kunnen zich er maar niet toe zetten,

en voelen zich dan tekort schieten, horen er voor hun gevoel niet zo bij.

Nou, en gelijk op met dit begin van een nieuw seizoen
vieren we dan vandaag als gemeente het avondmaal.
Hoe verbind je die twee aan elkaar?
Heeft het één ook iets te zeggen over het ander?

Ik denk het wel.

Ik geloof dat het avondmaal iets heel belangrijks te zeggen heeft
over de vraag hoe we weer een nieuw kerkelijk seizoen ingaan.
Gedurende het seizoen vieren we het nóg een paar keer.
En die vieringen zijn in feite verwijzingen
naar waar het in de kerk ook al weer om gaat.

Is de kerk werkelijk bedoeld als één groot ren-je-rot?
Of is temidden van het ren-je-rot van de maatschappij
de kerk juist bedoeld als een oase van rust?
Een plek waar je iedere keer weer op adem komt.
Waar Christus je welkom heet,
en alleen maar wil dat je van Zijn liefde eet,
dat je met volle teugen geniet van Gods onverdiende gunst:
een volkomen verzoening van al je zonden!

*

[2]

Van dat ren-je-rot weet David alles af.
Dat zou je misschien niet direct denken, als je Psalm 23 leest.
Daar lijkt het allemaal pais en vree.
Groene weiden, vredig water – hoe idyllisch kan het leven zijn!
Maar kijk je beter, dan gaat zijn weg ook door een donker dal... vers 4,
en heeft Hij God echt nodig om de veilige paden te vinden, vers 3,
God die hem láát rusten... vers 2.
Zónder Hem is die rust kennelijk ver te zoeken!

Hoe zit dat?

Wat is er aan de hand?

Wel, merk je in vers 5, er is sprake van een *vijand* – door wie David kennelijk wordt opgejaagd.

Vorige week hoorden we dat ook, toen we stilstonden bij Psalm 22.

Hoe David jarenlang achterna gezeten werd door Saul.

Psalm 23 is mogelijk gedicht

toen David moest vluchten voor zijn eigen zoon Absalom.

Absalom die grijpt naar de macht die David inmiddels had.

Het volk van Israël kiest dan de kant van Absalom.

En als David dat hoort, zegt hij tegen zijn hovelingen:

“Kom, we moeten vluchten, willen we aan Absalom ontkomen.

Snel, we moeten hem vóór blijven,

want als hij ons hier in Jeruzalem overvalt, zal hij een bloedbad aanrichten en is het met ons gedaan.” (2 Sam.15:14)

Nou, vervolgens zorgt de HEER er dan voor

dat Absalom niet meteen met 12.000 man achter hem aankomt

en hem overrompelt op het moment dat hij uitgeput is

en de moed laat zinken. (2 Sam.17:2,14)

Al gaat mijn weg door een donker dal, ik vrees geen gevaar...

En even later bereikt David dan veilig de overkant van de Jordaan.

Toen hij daar aankwam, lees je dan,

werd hij bevoorraad door drie mannen.

“Ze brachten hem en zijn aanhangers dekens, kookgerei en voedsel:

tarwe, gerst, meel, geroosterd graan, bonen en linzen,

en honing, boter, kaas en schapen en geiten.

‘Want,’ zeiden ze, ‘u allen zult in de woestijn wel uitgeput zijn geraakt,

en hongerig en dorstig.’” (2 Sam.17:27-29)

U nodigt mij aan tafel voor het oog van de vijand...

De herder David heeft hier zelf een herder nodig.
 Die voor hem zorgt nu hij zo wordt opgejaagd.
 En die hem op tijd laat rusten,
 hem nieuwe kracht geeft.

Vóór je het weet worden ook wij weer opgejaagd,
 is er een nieuw seizoen waarin ons geen rust wordt gegund,
 zit daarachter bij ons net zo goed een vijand, de duivel,
 die wil dat we almaar doorgaan,
 en dat anderen aan de zijlijn blijven staan,
 zodat we elkáár met al onze vrome bezigheden kwijtraken
 en ook steeds verder afraken van wie we zèlf werkelijk zijn.

Ook wij hebben dan echt een herder nodig die de leiding neemt,
 de HEER in de hemel,
 door wie wij ons láten leiden langs veilige paden...
 vorige vertaling: rechte wegen,
 dat wil zeggen: geen gemakkelijke wegen,
 maar wel wegen die ons brengen waar we wezen moeten.

*

[3]

Kijk, en dan komen we bij de kern.

Want wát is dat dan?

Waar moeten we dan wezen?

Waar draait alles om, voor de kudde, voor de kerk?

Dat ontdek je in dat andere beeld uit deze psalm.

Psalm 23 is bekend vanwege het 'de HEER is mijn herder'.

Maar die herder wil ons heel duidelijk ergens hebben.

Mijn *herder* blijkt verrassend genoeg mijn *gastheer*!

Hier wordt er niet van alles en nog wat van ons verwacht,
hier worden wijzélfgastvrij ontvangen, vorstelíjk onthaald,
zijn we ineens het middelpunt van een feest:
God die het leven met je wil vieren,
die wil dat je weer leert lachen,
die jou overduidelíjk beschouwt als zijn vriend.

Vorige week werd er in de middagdienst gelezen uit Lucas 7.
Over die vrouw die in de stad bekendstond als zondares.
Zij hoorde dat Jezus bij een Farizeeër was uitgenodigd voor de maaltijd.
Ze ging naar diens huis met een flesje met geurige olie,
ging achter Jezus staan,
hulde zijn voeten nat met haar tranen,
droogde ze vervolgens af met haar haar,
kuste ze ... en wreef ze in met de olie.
En dan zegt Jezus tegen die Farizeeër:
zie je deze vrouw?
Ik ben in jouw huis te gast
maar jij hebt mijn hoofd niet met olie ingewreven,
en deze vrouw doet dat wel!
En daarmee heeft ze veel liefde betoond.

Prachtig verhaal!
Maar Psalm 23 draait het nu ook om.
Nu lig jij daar aan aan de maaltijd, als zondaar,
en nu komt Jezus hoogstpersoonlíjk je hoofd inwrijven met olie.
En niet te zuinig ook, blijkt als je dit woord in de grondtekst bekijkt.
Overvloedig wordt jij door Jezus gezalfd,
zodat je hoofd ervan druípt,
en je er heerlijk naar ruíkt.
Daarmee wordt jóu veel liefde betoond, door Jezus!
Zó belangrijk ben jij dus voor Hem, zo blij is Hij met jou!

De HEER is je herder, Hij gaat ook komend seizoen graag voorop.
En dan leidt Hij je langs de rechte wegen,
dat wil dus zeggen: de wegen die je brengen waar je wezen moet.
En waar is dat dan?
Hier – aan de tafel!
Met de HEER als je gastheer!
Die je helemaal wil volstorten met liefde,
zodat je beker inderdaad helemaal overstroomt.

Wat een contrast met hoe de kerk maar al te vaak is.
Want hoe de kerk maar al te vaak wordt geleid.
Jezus wist er alles van.
Ik ben de *goede* herder, zei Hij.

Er zijn dus ook genoeg slechte herders.
In feite zijn het allemaal dieven en rovers.
Ze zijn er alleen maar op uit om te roven, te slachten en te vernietigen...
Dan wordt de kerk een systeem waar het de dood in de pot is,
je wordt er alleen maar slechter van,
het zuigt je leeg, het laat je berooid achter.
Een kerk die karig is, die vooral altijd maar weer wat van je wil...

Ik ben heel anders, zegt Jezus.
Ik ben de *góede* herder.
Ik ben gekomen, opdat jullie leven hebben en overvloed. (Joh.10:10 NBG-51)
Hoor je? Weer die overvloed, net als in Psalm 23.
Dicht bij de HEER komt er een kudde die steeds weer op krachten komt,
rondom Jezus wordt de kerk een plek waar je *vóór* alles liefde ontvangt.
Ja, genade op genade.
Zodat je met Gods goedheid wordt overstelpt. (Joh.1:16)

*

[4]

Is dit niet een beetje teveel van het goede?

De kerk als één groot feest...

Alsof het er niet meer toe doet hoe ik leef...

En alsof de lust om feest te vieren je soms ook niet gewoon vergaat,
door alles wat er in je leven gebeurt...

Maar daar weet de dichter van deze psalm dus ook alles van.

Zijn weg gaat soms echt door een donker dal.

Waar in je helemaal geen licht meer ziet.

Ja, waarin je ook Gods liefdevolle zorg niet meer je ziet.

Maar als je goed luistert, hoor je wel de regelmatige tik van zijn stok.

Je grijpt je dwars tegen alle moeite in vast aan wat Hij jou belooft:

de HEER is mijn herder, dús zal het mij aan niets ontbreken,

en zál Hij mij hoe dan ook overladen met zijn liefde.

Voor het oog van de vijand nodigt Hij mij aan tafel,

en zalft Hij mijn hoofd.

Geen duivel die daar wat tegen kan doen.

Mijn lichaam kan hij doden, maar mijn ziel wordt door God zelf verkwikt.

En hetzelfde geldt voor de zonde die nog altijd op ons leven loert.

Natuurlijk doet het er toe hoe ik leef.

En natuurlijk is het goed om er komend seizoen weer voor te gaan.

Als je gerechtigheid niet overvloedig is,

méér dan die van de schriftgeleerden en Farizeeën,

zul je, zegt Jezus, Gods koninkrijk niet binnengaan. (Matt.5:20, NBG-51)

Hoor je? Opnieuw die overvloed, maar dan in hoe wij leven.

Gelukkig als je hongert en dorst naar die gerechtigheid.

Maar juist dáárom nodigt Jezus je aan tafel, om dicht bij Hém te zijn.

Zodat je beker van zijn liefde overvloeit, naar alle kanten!

*

[5]

We starten dit weekend weer met een nieuw seizoen.

De vakanties zijn voorbij.

Tijd om weer aan de slag te gaan, ook in de kerk.

Vóór je het weet zit je dan weer in de maalstroom
van allerlei verwachtingen en verplichtingen.

Agenda's raken binnen de kortste keren vol.

Tenminste voor diegenen die overal in zitten, en overal aan meedoen.

Anderen kunnen zich er maar niet toe zetten,

en voelen zich dan tekort schieten, horen er voor hun gevoel niet zo bij.

Maar dat is dus niet de bedoeling.

We horen er allemaal bij, dat staat voorop.

En iedereen schiet tekort,

zelfs hópeloos tekort – als er geen goede herder was.

Maar die is er dus wel, en dat vieren we vandaag.

Een herder die zijn eigen leven gaf voor de schapen.

Om ons allemaal het leven te geven in al zijn volheid.

Ons eindeloos te verwennen met zijn liefde.

Zullen we dat vandaag dan weer heel bewust ontvangen?

Ons laten verwennen, door onze gastheer?

En mag die *gastheer* dan ook onze *herder* zijn, komend seizoen.

Zodat we ons niet laten opjagen,

elkaar ook op geen enkele manier de maat nemen,

maar de ander juist heel bewust zien,

willen kennen – zoals de goede herder ons kent,

en dan dus ook liefhebben – zoals Jezus óns heeft liefgehad.

Laat het niet een seizoen zijn van moeten,

maar van ont-moeten.

Een seizoen van vreugde en vriendschap,
in plaats van één groot ren-je-rot.

De kerk als een plek waar je iedere keer weer op adem komt.

Waar je als Christus voor de ander bent,
alleen maar wil dat ook hij van Zijn liefde eet,
en zich voor eeuwig bij Hem welkom weet.

Amen.

Hardinxveld-Giessendam, Jan Meijer
7 september 2013